

KOROŠEC

Uredništvo in upravnništvo v Velikovenca.

List izhaja vsak torek in petek.

Naročnina žnasa: celoletno 12 K, polletno 6 K, četrtletno 3 K.

Velikovec, 26. maja 1920.

Cene inseratov: enostopna petstvrsta ali nje prostori
1 krono. Uradni razglaš po 2 K. Pri naročilu nad
10 objav popust.

V nedeljo, 30. t. m. vsi na Želinjel!

Vsakemu svoje: Nemcem, kar je njihovega, — nam pa,
kar je našega!

Žene in dekleta imajo zdaj besedo! —

Pliberški nemčurji so dobili hudo živčno bolezen. Zadnji shod jih je tako razburil. Najbolj jih jezi, ker se slovenske žene in dekleta organiziramo. Vsi vpijejo kakor iz enega grla, da spadamo ženske v kuhinjo, ne pa v javno življenje. Če se psičku na rep stopi, pa zacvili! In ker nemčurčki zdaj tako cvilite, vemo, da smo pravo zadele in da se nas bojite! Prav dobro se zavedamo, da smo vam zadale smrtno rano. V kuhinjo nas podite? Čemu? Vestno opravljamo svoje delo in ne potrebujemo, da bi nam vi pomali s svojimi jeziki, čeprav so daljši ko kravji repi. Skrbite rajši za to, da bodo vaše suhe in blede frajle kaj delale. Koroške žene dobro vemo, kaj je sedaj naša dolžnost, ko nam hočete vzeti naš dom, naš oropati našega ognjišča, nam odutjiti našo deco. Borile se bomo kot razkačene levinje. Prisegamo pred živim Bogom, da damo rajši življenje, kakor da bi še kdaj tu gospodovali Nemci in od Boga zavrženi nemčurji. Nikdar in nikoli ne bomo dovolile, da bi naša deca, ta zdrava in rdeča dekleta, ti krepki, močni fantje postali kdaj take propalice, kakršne ste vi, pliberški in drugi nemčurji! Storit ćemo vse, kar je v naši moči, da bo naša zmaga kar najsijajnejša. Prav vse bomo spravile h glasovanju. Gorje vsakemu, pa naj bi bil naš oče, mož, brat ali pa ženin, ki bi ne šel glasovati, ali pa ki bil glasoval proti nam! Na delo, sestre! Rešimo to našo rodno slovensko zemljo, ki jo tako srčno, tako vroče ljubimo, ki jo obdelujemo z lastnimi rokami in ki je prepojena s krvjo naših pradedov! Delajmo tako, da bodo naše matere, babice in prababice s ponosom gledale na nas z nebes in prosile Boga za častno zmago! Za vas pa, nesramni nemčurji, se bo z dnem naše zmage začel čas pokore!

Slovensko dekle iz pliberške okolice.

Kupljene duše.

(Iz Bilčovsa).

Na Vnebohod so nemškutarji iz Hodiš, Ribnice, Škofič itd., okrog 50 mož, vzeli Bilčovsa na muho in ga hoteli „spreobrniti“ za Nemško Avstrijo. Šli so po vseh hišah, in so oznanjevali nemškutarski evangelij, ki se glasi: „Mi smo Slovenci, pa smo izdajalci svojega roda, odpadniki smo, renegatje, poturice, janičarji, poročane duše. Postopite tudi vi in glasujte za Nemško-Avstrijo!“ V gostilnah so ponujali piti in kaditi, kdor je hotel. Tudi sami so ga pošteno žehlali. Mislite, da za svoj denar? Dobili so ga iz Nemške Avstrije, da bi kupovali duše za Nemško-Avstrijo. Z nemškim denarjem so podkupljeni. Judežev iščejo, ki je tudi svojo dušo prodal za 30 srebrnikov. Da vas ni sram! Kupljene duše! Svoje duše ste prodali in hočete, da bi jih prodali še mi! In za tako dober kup jih mislite dobiti, za nekaj vrčkov piva, za nekaj cigaret? Toda goljufali ste se! Ste pač po sebi delalili račun! A pri nas prepričanje ni na prodaj. Mi vemo, kaj smo, in kar smo, to tudi ostanemo! Si morate že bolj neumne izbrati! — Hajlali so, napivali Nemški Avstriji in peli nemške pesmi. Še velik Nemec Bismark, če bi še živel in jih slišal, bi jim moral reči: „Norci! Kaj se izdajate za Nemce, ko ste pa Slovenci! Nas Nemcev je že samih dovolj, da ne potrebujemo slovenskih odpadnikov!“ Toda oni niti ne čutijo, kako sramotno vlogo igrajo. Drugače bi si od sramu zakrili obličje. V njihovih srcih je mraz. Od nas je bilo ta dan mnogo ljudi v Št. Janžu na zadostilni pobožnosti za lanska nemška grozodejstva. Drugače bi bili tem kupljenim in prodanim dušam že prej povedali, da pri nas ne bodo želi nemškutarske pšenice. Šele po večernicah ob 6 uri se je zbralo več ljudi in so z žvižgi in s klici „Živijo Jugoslavija“ odgovarjali na nemščursko hajlanje. Nemškutarji so skrajšali fronto, spoznali so, da je bitka zanje izgubljena,

in so jo odkurili proti domu. Če se „Korošcu“ ne zdi škoda za papir, bomo našli imena teh „junakov“. (Le na dan z njimi! Za imena takih gavnarjev imamo vedno dovolj prostora! Ured.) Črna zemlja naj pogrezne tega, kdor odpada!

Predrage koroške Slovenke.

Hud, neizprosni boj bijete slovenske Korošice. Od vseh strani se zaganjajo v vas vaši nasprotniki. Človeku se zdi, da so se vse peklenske sile zarotile zoper vas, da bi vas ugonobile. Tu, drage koroške sestre, je treba požrtvovalne vztrajnosti in strastne ljubezni do domovine, da ne opešate. Pokažite svetu, da ste vredne potomke tistih Korošic, ki so dale tudi svoje življenje za drago domovino!

Za časa glasovanja je treba poguma in odločnosti proti sovražniku, ki je celo tisočletje delal na to, da oropa Slovence njihovih pravic in materinega jezika, in ki še sedaj steguje svoje grabežljive prste po naši zemlji. Ne verjemite nemškim obljubam, saj poznate nemško hinavščino, saj se še od lanskega leta, spominjate kako vas Nemci ljubijo. Lani pač na vsem Koroškem ni bilo poštenega človeka, ki bi si ne bil želel rešitve iz krempļjev nemških divjakov. Letos pa naj bi sami silili zopet v propast!

Ne ustrašite se truda, ki vas še čaka, naj bo še tako velik. Saj gre za ljubljeno našo domovino. Me vse smo z vami, me vse čutimo z vami in se veselimo, ko vam bomo mogle čestitati k zmagi. Vse zavedne Slovenke, predvsem pa žensko organizacijo na Koroškem pozdravlja — mladenka iz Maribora.

Taki so!

Jožef Eberwein iz Pliberka je bil dne 4. maja 1919 od stražmojstra Aprisnika aretiran. Na kolodvoru se

mu je posrečilo, da je ubežal. Proti drugim se je potem izrazil sledeče: „Der Schuft (Aprisnik) ist zum Teufel gegangen, aber wehe seiner Frau, wenn ich zurückkomme. Ich ziehe ihr die Haut über den Kopf und die Ohren herunter“.

Ko so dne 5. maja 1919 zasedli Pliberk nemški roparji, se je postavil Eberwein takoj v njihovo službo in jih je pijane vodil okoli po slovenskih hišah in jim narekoval; kje smejo na njegovo odgovornost ropati.

V hišo stražmojstra Aprisnika je Eberwein pripeljal 6 mož močno nemško patruljo. Lagal se jim je, da sta Aprisnik in njegova žena dobila v Ljubljani denar, ker je Aprisnik med službo pobiral podpise za Jugoslavijo, in da ima v kleti telefonski aparat zvezan z Ljubljano. Ko niso našli ničesar, so začeli ropati in pretepati Aprisnikovo ženo.

Eberwein sedi sedaj v Mariboru v preiskovalnem zaporu. Radovedni smo, če bo tudi sedaj hotel nositi odgovornost za svoje svinjarije, kakor se je lani hvalil. Še bolj pa smo rado vedni, kaj bo pisal o tem neki ljubljanski list, ki si upa zagovarjati lumparije pliberških nemčurjev.

Gospodarstvo.

Letina na slovenskem Štajerju

obeta letos zelo mnogo. Sadja bo toliko kot že več desetletij ne. Črešnje že zorijo. Vinogradi kažejo srednje dobro. Peronospora se pojavlja v veliki meri. Na polju se vse vrste pridelkov bujno razvijajo. Zimski ječmen je že blizu zoritve. Žito ni prav nič poglelo. Sena bo zelo veliko. Košnja se že pričinja. Sploh smo v vseh kulturah za 3 do 4 tedne naprej napram prejšnjim letom.

Koroško Korošcem!

Italijani so kupili v Celovcu hotel Grömmner in v Beljaku „Park-Hotel“. — Obenem so pokupili dve tretjini delnic „Alpine Montangesellschaft“, katera ima na Koroškem dva rudokopa Hattenberg in Lölling.

Tobaka bo dovolj!

Uprava naših državnih monopolov je odkupila od pridelovalcev v celi državi ves tobak. Odkupljenih je osem milijonov kilogramov.

Nove železnice.

V ministrstvu se je vršilo nadavno posvetovanje zaradi novih železnic. Sklenilo se je, da se zgradi čim prej več novih železnic. Sklepalo se je tudi o železnici Kamnik—Železna Kapla—Šent Pavel.

Tovarne za sukno v Sloveniji.

Posebni strokovnjaki proučujejo, kako bi se pri nas ustanovila, oziroma razširila industrija za oblačilno blago, posebno za sukno. Namerava se ustanoviti 150 tkalskih statev, na katerih bi se izdelalo na leto nad en milijon metrov sukna. Osnovne glavniče je treba 70 milijonov kron. Surovin (volne) ima Jugoslavija dovolj, tudi vodnih sil nam ne manjka.

Blago bo cenejše.

Cene čevljev in moški obleki so na Angleškem zadnje čase močno padle. To se bo moralo sčasoma čutiti tudi pri nas vsled dovoza.

Velikovški okraj.

Pliberk. Naš „Herrenbarer“ Paulitsch (pristno nemško ime, kaj?) hoče zgraditi pod nosom „nemškega“ Pliberka, v Nonči vasi električno centralo, ki bo baje razsvetljevala skoraj zastoj celo pokrajino in gonila vse stroje od „Lofn-tola“ do Pece. Marsikdo pa se vprašuje (ker ljudje so hudomušni), kje naj Pavlič dobi zato potrebne in stanovitne vodne sile? Toda Paulitsch so „kušten“ in moder gospod, ki jim malo, samo še par mesecev manjka, da bodo ukazovali solncu in regirali megle, ki bodo lahko zacoprali toči. — Kaj treba skrbeti za vodno silo, glavno, da se dela načrt za električno centralo — zdaj pred plebiscitom — in se stein nastavlja go glasovalcem „špindlni“. Vodno silo bodo gospod Pavlič — pardon — Paulitsch — že pogruntali. — Slišali smo, da je za vodno silo dal podlago že dr. Herbst, ko je ob neki priliki na Komelnu prišel v „Pokrznikovem pungratu“ v nepriliko in se moral tam olajšati ter se menda med nemškutarji in Nemci na tihem pravi temu „pungratu“ vsled tega: Taj-če šprohtinsel. Tukaj je treba dobiti vodo za „nemško“ podjetje in porabili ta po dr. Herbstu ustanovljeni „tajht“ — seveda umetnim potom, ker Pavlič so moder gospod — kol vodno silo za propaganda centrala, kajti Pavlič nočejo, da bi proizvajala jugoslovanska voda v njih centrali elektriko.

Nončani, ne dajte se slepiti z elektrarnami, ki jih hoče zgraditi zapeljivec Pavlič, saj vsak ve, kako nestanovitna je vaša reka. Vaš dobrobit je Pavliču toliko na srcu, ko lanski sneg, kar dokazuje to, da bi svoje posestvo ne hotel prodati Slovincu, torej tudi nobenemu od vas, ker ste vsi Slovenci, ampak edinole kakemu Lahu.

Še nekaj, gospod Paulitsch, ali vzdržite stavo (beŋgo) 1000 kron proti 1 vinarju radi plebiscita? Marsikdo bi hotel staviti z Vami.

Galicija. Pred kratkim se je naselil v Galiciji imeniten grof, Schmautz po imenu. Bival je poprej v Nemški Avstriji. Ker pa mu je tam menda začelo že preveč kruliti po želodcu, se je blagovolil zopet vrniti v Galicijo, v svoj rojstni kraj. „Grajščina“ njegova sicer ni bogve kako imenitna, čudno imeniten pa je „grof“ Schmautz, plemeniti Ridovčev. Nič ne seje, nič ne žanje, le postopa in Bogu čas krade. Vsak dan ga vidiš na cesti kakor konjsko figo. Pa kako se ti „nobel“, oblači! Kakor da bi ga iz škatljice vzel. V družbi z Jezernikovim Hanznom in z drugimi takimi nemškutarskimi pobiči se ta „velerodni“ gospod grof klati okrog, popiva ter siplje denar, kakor da bi imel milijone. Da tudi proti Jugoslaviji zabavlja in hujška, se pa tako razume, saj grofov-postopačev še ni nikdar srečala pame, in tudi Schmautza plemenitega Ridovčevega ne bo srečala nikdar. Opozorjamo naše oblasti na tega gospodiča.

Zlasti bi bilo dobro poizvedeti, odkod jemlje toliko denarja, da ga more tako razsipavati. Z odgovorom na to vprašanje bomo morda cenjenim bralecem „Korošca“ prav kmalu lahko ustregli.

Vobre. Poročil se je dne 17. t. m. g. Kolman More posestnik na Vodovnici z. g. dč. Napečnik. Tržani iz Dobrle vasi in naše domače pevke so nas pridno zabavali. Prav dobro smo se imeli. Mlademu paru želimo obilo sreče in blagoslova.

Šmartin pri Trušnjah. Zdaj pa, zdaj! Ko je padla vobrska fesinga, se je prestavil generalštab v Šmartin. Rebernikov atej so hodili od hiše do hiše, da bi ljudi „tak' mav' horklerov“, naš Mučk pa hodi gor v Hudi kraj, pa večbart pokaže in pove ljudem, da naj se „k' ne pustij' tak trapat Slovincam“. Na križno nedeljo pa se je predstavil in postavil na Blatu feldmaršal Zepej s svojim štabom in z narljubšim, kar ima na svetu, z Morakom. Na Blatu si menda mislijo zidati tempelj v spomin razpadle vobrske slave. Na Blatu je pa res primeren prostor in pristna nemškutarija, že od tistega časa ko so Sprichenhaus žegnivali. Brumna Marta je napisala Blačane že med žegnane. Da je tudi v nedeljo ni manjkalo, se razume. Prišli so vsi backi, ki poslušajo na Zepejevo in Morakovo meketanje. Škoda bi bilo svinčnika, da bi pisali vsa imena. Man Sent Vid je zastopal Korošec, nemški Kranjc, slovenske krvi, Gosinjo vas pa Ehart. Da iz Štrihole ni manjkalo zastopnika, je umevno. Bi bilo pa res nemumno, če bi trap ne podpiral trapa. Iz Velikoveca so prišli trgovec Kulterer in neizogibni Majdič, iz St. Ruperta Cigvar. Kot predmet so si vzeli kakor so pač vedeli in znali, konja moškega spola, kot drugo stvarino pa soldate, kanone in mašince na oni strani Drave. No bili so menda vsi skupaj. Ali vam je znana hudičeva storija v Črni? Vi ste sklanjali tudi nekaj takšnega. Sicer je pa Blato dovolj veliko, da sežidate tam „en nam-havs“ za vse tiste norce, katere boste preslepili, podkupili ali pa prisilili, da bodo glasovali za Avstrijo, kjer bi pošten človek niti „namalan“ ne hotel biti!

Št. Vid pod Juno. Vrnil se je iz Avstrije znani razgrajaj Jäger, pd. Brinčev na Buhovi. Veliko veselje je zavladalo na njegovem domu. Zaklali so mu napol pitanega prašička in napravili pravo „hojcet“.

Kdo bi jim zameril, saj se je vendar vrnil izgubljeni sin. Pa to še ni vse, glavno še le pride. Poslušajte! Ko je ta poštenjakovič prekoračil demarkacijsko črto, mu je baje neki orožnik ukradel 400 K (imel jih je samo 6). Dotični orožnik je moral seveda braniti svojo čast in ga je naznanil oblasti. Tega se je pa folks-verovec Jäger tako ustrašil, da ga je dne 4. majnika kar naenkrat zopet zmanjkalo. Pa vendar ni skočil v vodo, boste vprašali? — Seveda, pa samo zato, da je ušel roki pravice. Popihal jo je nazaj v Nemško Avstrijo, tja, kamor zahajajo od nas vsi faloti in potepuhi, če so jim doma tla prevroča.

Brinčevi družini svetujemo, naj drži jezik za zobmi in ne obrekuje poštenih ljudi, drugače jim preskrbimo laufpos ali pa jih denemo v foglaš.

Zgornje Trušnje. V četrtek, dne 13. maja je bilo zopet polno nemčurkov, nemčurjev in nemčurk pri „Leidensgenossu“. Šturm na pošti. Dobro so se imeli, jedli in pili so, da je bilo veselje, pri tem pa hajali in obirali „čuse“ do kosti. Sklenili so, da bodo šli vsi v Nemško Avstrijo, radi tega, ker bi za spremembo radi enkrat tudi konjskega mesa, ne samo svinjskega.

Žitara vas. V spomin junaku. Ob priliki naše ofenzive lansko vigred je padel v Glinjah na isti dan kakor poročnik Krajnc iz Dobrle vasi tudi četovodja Tomaž Kajžer, prostovoljec iz naše občine, za naš slovenski Korotan. Pisatelju teh vrstic ni znano, če sploh kdo ve za njegov grob in če je sploh kje zapisano, da ima tudi naša fara zaslug pri osvoboditvi Koroške. Takoj prvo uro, ko je prišel kapetan Knez k nam, se je oglasil med drugimi tudi Kajžer prostovoljno v službo. Bil je vedno na svojem mestu, in še ko je bil ranjen, je zaklical svojemu prijatelju Iv. Kuster (tudi prostovoljec iz naše fare): „Nič se ne boj, le naprej“. Od tedaj se ne ve več o njem. Bil je mladenič, ki je videl in skusil dosti sveta, pa si je štel v čast boriti se za svojo ožjo domovino, Slovensko Koroško. Zato posvetimo te vrstice njemu in njegovi rodbini. Koroški Slovenci pa ne pozabimo nanj, skazimo se mu hvaležne, za mlado življenje, ki ga je daroval za nas. Sram nas bi pa moralo biti, če bi ne vpoštevali njegove za nas prelite krvi tedaj, ko bomo lahko z glasovnico v roki maščevali njegovo smrt nad izdajalci naše domovine.

Trušnje. V nedeljo, dne 30. maja vsi na Želnje na veselico, ki jo priredi Žensko društvo na Želinjah! Na sporedu sta igri „Idealna tašča“ in „Pri gospodi“. Poleg tega še govori, deklamacije in petje, nato prosta zabava. Pričetek ob treh popoldne. Vstopnina 3 K; za članice Ženskih društev samo 1 K. K obilni udeležbi vabi Odbor.

Apache. Naš gostilničar Božič je pred kratkim prejel pismo od svoje soprodnice, ki je v službi v Melvičah pri Šmohorju. Med drugim mu piše dobesedno takole: „— — — Tukaj pri nas rekvirirajo živino. Gredo kar sami v hlev in vzamejo sami, kar potrebujejo. So čudne razmere pri nas. Hvalite Boga, da ste v dobri Jugoslaviji...“

Korajžo, koroški kmetje! Glasujmo vsi za Nemško Avstrijo, da nam pobežejo živino lačni nemško-avstrijski volkovi! Živela nemškutarja! — hajl rekvizicije in prazni hlevi!

Stara vas pri Grebinju. Plankensteinerjevo Erno pozivljamo, da nikar ne brusi jezika nad našo državo. Nima mo prav nič strahu, če nas pustiš v Lausmannschafti „hornarširat“, saj vemo, da ni narodnjak, kogar ta umazana cunjja ne blati. Tudi takim frajlicam bomo znali v pravem času pristucati jezičke.

Sv. Mesto. V tukajšnji romarski cerkvi se je dne 18. maja poročil Pavel Potočnik pd. Lešnik s Kristino Posternik iz pliberške fare. Svetomeški Škof je napravil veselim gostom dobro pojedino. Bilo srečno!

Kotlje. Zveza ženskih društev v Velikovecu je darovala tukajšnjim otrokom obleke, perila in obuvala. V imenu obdarovanih otrok in njih starišev izreka pristrčno hvalo — šolsko vodstva Kotlje.

Boroveljski okraj.

Iz boroveljskega okraja. Imeli smo lep mit, dokler se niso na veliko nočno soboto vrnili divjaki od folksvera. Podkupljeni in plačani od Nemške Avstrije, so začeli ti lumpi delati povsod nemir, kamor so prišli. Izzivajo, kjer le morejo, ne samo prebivalstva, ampak tudi vojaštvo. Postavljajo se ponoči in podnevu po vseh vogalih ter zasmehujejo nimojdoče Slovence. Če ne gre drugače, zapojo tudi kakšno slovensko pesem, seveda grdo in z očitnim namenom, da bi žalili Slovence. Slovenci so dolgo gledali to počenjanje. Čakali so, da posežejo vmes oblasti. Ko so pa videli, da se oblasti nič ne zganejo, jim je postalo vse skupaj preneumno. Sami so jim pokazali pot domu. Kakor se sliši, so jo nekateri pošteno izkupili. Bodite mirni, pobiči, pa vas drugič ne bodo glave bolele!

Bilčovs. Dne 16. t. m. smo igrali „Poštno skrivnost“ in „Ne vdajmo se“. Obe igri sta dobro izpadli. Dvorana je bila prenapolnjena. Z dobičkom, ki nam ga prinašajo igre, smo si ustanovili že čedno knjižnico.

Bistrica v Rožu. Vampretla vedno steguje jezik, da mora biti na Koroškem nemško. Menda radi tega, ker se vse spletko proti Jugoslaviji kujejo v tej družini. Pride čas, ko bomo tudi njej zlobudro namazali.

Kotmaraves. Kmalu bo leto, odkar so nas rešili naši jugoslovanski bratje. Težko smo jih pričakovali in z njimi zlato svobodo. Za nas, ki smo ostali zvesti svoji zemlji in domačemu jeziku, je bil to dan nepopisnega veselja, ko smo zagledali prihajati slovenske čete. Drugače pa je bilo to za naše nasprotnike. Ti ljudje, ki se sramujejo slovenske matere in milega slovenskega jezika, so v prvem strahu in trepetu pričakovali, da jim „Čuš“ porežejo nosove, ušesa ali iztaknejo oči. Tako so odstranili znake odpadnosti, nemške napise. Ko so pa spoznali, da Slovenci niso taki barbari, kakor jih je slikala Volkswehr, ki je ropala po cerkvah in kamor je prišla, se jim je spet začel dvigati pobešen grebenček. Tudi pri „Jugu“ so imeli neki nemški napis nad vrati. V prvem strahu so ga takoj zabrisali, kakor mnogi drugi. Ko so pa videli, da je vseskozi laž, kar so jim pravili Nemci, so si napravili zopet novega, nemškega, da bi stem pokazali, da se nič več ne bojijo in da so še zmiraj neumni kakor prej. Fridla pa Nemka! Bog se usmili. Kaj bi rekel stari Jug, ko bi videl, kako sladka Fridla razbija nekaj tako mogočno slovensko hišo. Sama ciganija bi rekel, se vlačí okoli hiše, povrh pa še nemškutarji. Če bi si Fridla namesto nemških verzov, kako snajclo kupila ali birtoyh, bi storila gotovo mnogo boljše. O te, čakaj Fridla! — Na dan glasovanja bomo pokazali, da smo samo Slovenci gospodarji svoje zemlje in bomo tudi ostali do Gosposvetskega polja na veke. Ne bojimo se nemškutarjev in tudi ciganov ne. — Živijo! Slovenski fant.

Žrelec. Krasna lovska puška dvocevka, v vrednosti 2000 kron, in 3 metre 20 cm blaga za moško obleko, v vrednosti 1500 kron kot prvi dobitki pri kegljanju, ki se vrši na kegljišču grajske gostilne (Müller) v Žrelcu. Kot tretje darilo koštrun, vreden 500 K, in končno še eno darilo za najvišje število serij.

Kegljanje se prične v nedeljo, dne 9. majnika dopoldne ob deseti uri ter se zaključí o priliki velike veselice v Žrelcu dne 6. junija 1920 zvečer ob 9. uri z razdelitvijo dobitkov.

Serijske trije metajev stane 5 kron. Pravico do prvega darila ima le oni, ki zakeglja najmanj 50 kron. Kegljaški red (statuti) na kegljišču.

Vse kegljače od blizu in daleč vabi veselčni odbor v Žrelcu.

Žihpolje. Dne 9. maja popoldne je priredilo pri nas Žensko društvo veselico. Udeležba je bila obilna. Dekleta v narodnih nošah so zapele najprej pesem „Slovenka sem, Slovenka čem ostati“. Potem so igrali otroci igra „Čista vest“. Vsak je izvrstno rešil svojo ulogo. H koncu so igrala dekleta Žen. društva igro „Čašica kave“. Po igri je bil srečolov. Vsem, ki so pripomogli pri naši prireditvi, izreka odbor Žen. društva najprišrčnejšo zahvalo. Kako velika je bila požrtvovalnost naših deklet, se razvidi iz tega, da znaša čisti dobiček 3016 K. Živela žihpoljske in golšovske zavedne Slovenke!

Jugoslavija.

Maribor. Tu se nahajata dva zdravnika z imenom „dr. Ipavic“. Da ne bo nepotrebnega povpraševanja za enim ali drugim, objavljamo, da ordinira specialist iz Dunaja za ženske bolezni in porodništvo dr. Benjamin Ipavic v Gosposki ulici šte. 46, zdravnik dr. Karl Ipavic pa v Cankarjevi ulici šte. 1.

Nemška Avstrija.

Slike iz Nemške Avstrije.

Onečaščenje križev. V Zamsu in bližnjih krajih na Tirolskem je bilo v zadnjem času več križev razbitih. Tako pišejo „Innsbrucker Nachrichten“ z dne 8. maja.

Tirolske tovarne se zapirajo. Tovarna v Lustenau je nabila sledeči razglas: Vsled krivičnih davkov, ki pomenijo uničenje podpisanih tovarov in jim jemljejo ves prometni kapital, tako da je redno izplačevanje delavcev onemogočeno, so sledeče fabrike prisiljene ustaviti z 10. majem svoj obrat. Slede podpisi 6 tovarov. Tako pišejo „Innsbrucker Nachrichten“ z dne 8. maja na 5. strani.

Tirolska še vedno hoče proč od Avstrije. „Innsbrucker Nachrichten“ z dne 10. maja pišejo: 2000 kmetov je prišlo v Landeck, da manifestirajo za ločitev od Avstrije. Gre za veliko ljudsko gibanje, za nedvomno voljo naroda, ki ga lakota in revščina silita skoraj že k obupu. Od 8 okrajnih glavarstev današnje Tirolske jih meji nič manj ko 6 na Bavarsko, Švico in Italijo in samo 2 na Avstrijo. Tirolska je samo obmejna dežela. In ta obmejna dežela ima denar, ki ga nobena zunanja država ne sprejeti. Da si reši golo življenje, je morala Tirolska zastaviti dragoceno deželno posestvo Rotholz, da dobi na posodo denar za živila Ves svet naj ve, da Tirolci ne morejo tako živeti in da nočejo poginiti od lakote.

Ljudstvo preganja politične uradnike. Iz Salcburškega poročajo: V St. Johannu je ljudstvo demonstriralo zavoljo slabe prehrane. Demonstranti so pograbili okrajnega glavarja dr. Reuterja, komisarja Pungena in živinozdravnika Meiningerja. Tirali so jih v Salzburg in so zahtevali, da se takoj odstavijo. In res jih je vlada poslala na dopust.

V nedeljo, dne 6. junija 1920. se bo vršila v Žrelcu, tik pred Celovcem manifestacijska

veselica

z govori, igro, petjem srečolovom, kegljanjem

na dobitke, katero priredi Krajevni odbor Narodnega sveta za Zrelec s sodelovanjem tuk. ženskega društva. Svira vojaška godba! Sodelovala bosta tudi „Glasbena matica“ iz Maribora, in „Sokol“ iz Borovlj; govorili bodo naši najuglednejši govorniki, pelo bo več pevskih društev. Udeležite se naše manifestacije polnoštevilno! Pokazimo našim nasprotnikom, da nismo osamljeni! Soudležbo je do sedaj prijavila že večina narodnih in kulturnih društev ter korporacij cele Slovenije, tako da bo ta veselica velika manifestacija vsega slovenskega naroda.

Krajevni odbori naj javijo kar najpreje (najkasneje pa do 20. majnika) število udeležencev, da zamore veselilni odbor predpriprave v zadostnem obsegu izvršiti.

Vozni red posebnih vlakov iz vseh strani ter podroben spored slavnosti se bo pravočasno objavil in razglasil.

Častne udeležbe pričakuje:

Krajevni odbor,

Narodnega sveta za Zrelec na Koroškem.

Dober peznavalec in ljubitelj mile Koroške pesnik Iv. Albreht je med koroškim ljudstvom nabral in priredil 7 najlepših pravljic iz Koroške, posebno iz Roža, katere je izdala „Zvezna tiskarna“ v Ljubljani v lični obliki kot 16. snopič „Narodne Knjižnice“ v knjigi

„Paberkli iz Roža“,

ki obsegajo sledeče pravljice: Ljubica povodnega moža — Pravljica o zvonu — Kako je ljubil kmet zalik ženo — Ena o sv. Petru — Kolomanove bukve in kaj je bilo potlej — Nesrečna kmetica in škopnjaki prignani — Pravljica o čudni grofici.

Iz vseh teh ljubkih pravljic diha vseskozi lokalni kolorit na Koroškem in kljub splošno znanim motivom je pisatelj znal oživiti stare motive z novim čarom; pravljice so enotno zaokrožene, zanimive po vsebini, lahko in priročno prebrljive, v živi narodni govorici in prepletene s pristnim, zdravim humorjem. Knjiga se naroča pri „Zvezni Knjižarni“ Ljubljana, Marijin trg 8, dobiva se pa tudi pri vseh podružnicah „Jugoslavije“ v Mariboru, Celju, Ptuj in Novem mestu. Cena je izredno nizka K 4.—.

Oklic,

s katerim se sklicujejo sodišču neznani dediči.

Okrajno sodišče v Velikovecu naznanja, da je umrla dne 31. julija 1919 v St. Rupertu pri Velikovecu pri p. d. Vetrju Uršula Jezovnik, ki ni zapustila nikake naredbe poslednje volje.

Ker je temu sodišču neznan, ali in katerim osebam gre do njene zapuščine kaka dedinska pravica, se pozivljajo vsi tisti, kateri nameravajo iz katerega koli pravnega naslova zahtevati zapuščino za se, da naj napovedo svojo dedinsko pravico v enem letu od spodaj imenovanega dne pri podpisnem sodišču in se zglase, izkazavši svojo dedinsko pravico za dediče, ker bi se sicer zapuščina, kateri se je med tem postavil za skrbnika gospod Avgust Kolšek, notarski namestnik v Velikovecu, obravnavala z onimi, ki se zglase za dediče in izkažejo naslov svoje dedinske pravice, ter se jini prisodila, dočim bi zasegla nenastopljene del zapuščine, ali če bi se nikdo ne zglasil za dediča, celo zapuščino država kot brezdedično. Okrajno sodišče Velikovec, oddelek II., dne 29. aprila 1920.

Službe išče kot prodajalka ali blagajničarka. Naslov pove upravnistvo.

Velik posestnik išče delavca, ki se razume na vsa k velikemu posestvu spadajoča dela, kakor na mizarstvo, kolarstvo itd., in ki zna popravljati tudi inline in žage. Naslov pove upravnistvo „Korošca“.

Dražba lova.
Dne 3. junija 1920 ob 2. uri popoldne se odda potom dražbe
občinski lov občine Otok ob Vrbskem jezeru
za dobo 5 let. Izključna cena 1000 K.
Občinski urad Otok.

Kupi „Drava“ Maribor.

Rezan les (smrekov, jelkov, borov, mecesnov, bukov)
Tesan les (smrekov, jelkov, borov)
Okrogel les (smreka, jelka, bor, mecesen)
Bukov les (hlode od 25 cm debelosti naprej)
Drva (trda in mehka)
Stoječi les v gozdu
Smrekovo skorjo

Kupi
vsako množino
„DRAVA“
lesna trgovska in industrijska družba
z. o. o.
v MARIBORU.

Kupi „Drava“ Maribor.

Prodaja lesa.

Pri podpisanem gozdarskem uradu se bode ponudbenim potom prodalo 20 vagonov rezanega 4 m dolgega smrekovega in jelkovega lesa, in sicer:

10 vagonov iz gozdnega okrožja „Rakovec“ skladišče v Vitanju pri Celju (Štajersko) in

10 vagonov iz gozdnega okrožja „Črna“ na postaji Prevalje (Koroško).

Nadalje se proda ponudbenim potom iz gozdarskega okrožja „Legen“ pri Slovenigradcu 1300 m² stoječega smrekovega, jelkovega in bukovega lesa.

Bližja pojasnila so na vpogled pri podpisanem uradu, kakor tudi pri grofovskem gozdarstvu v Vitanju oziroma grofovskem nadgozdarstvu v Črni pri Prevaljah.

Ponudbe je predložiti do 31. maja 1920 do 12. ure opoldan pri „Glavnem poverjeništvu ministrstva za agrarno reformo v Sloveniji v Ljubljani“.

Ponudbenik mora v ponudbi izrecno poudariti, da so mu pogoji znani in da se tem podvrže ter da pozna kakovost in mero lesa.

Gozdna uprava grofa Vincenca Thurn, Železna Kapla (Koroško).

Lepo, 3 leta staro kravo
proda g. Štritof, župnik v Pečnici.

Dobro ohranjen gepelj
(Firma Ježek) proda Gantar Pavel, Led, p. Ruda.

Pozor! Kmetje! Pozor!

Najvišjo ceno za ovčjo volno, oprano in neoprano, plačuje edino le J. Oswald, Velikovec, kavarna Spal. Prepričajte se!

Mariborska eskomptna banka, podružnica Velikovec

Telefon št. 7 (interurban).

Mestni trg št. 141.

Račun pošt. ček. urada SHS v Ljubljani: 11.695.

Centrala Maribor

Podružnica Murska Sobota

prejem vlog na knjižice in tekoči račun
proti najugodnejšemu obrestovanju;
dovoljuje vsakovrstne kredite pod najugodnejšimi pogoji;
• akreditivi na vsa tu- in inozemska mesta.

Podružnica izvršuje vse v bančno stroko
spadajoče posle.

Blagajna je odprta od 1/2 9. do 12. ure
in od 15. do 16. ure (3. do 4. ure popoldne).

Izvršuje nakazila v tu- in inozemstvo.
Kupuje in prodaja devize, valute in vrednostne papirje ter eskomptira trgovske menice.
Daje pojasnila vsak čas brezplačno.